

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci žalobců X všichni právně zastoupeni Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem AK Praha 4, Ve svahu 531/1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti zúčastněných osob: X, oba zastoupeni Mgr. Janem Chlumským, advokátem se sídlem v Praze 1, Vladislavova 17, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2014 sp.zn. S-MHMP193081/2014/SUP/No, č.j. MHMP 662112/2014,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Zúčastněná osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobci se podanou žalobou ke zdejšímu soudu domáhali jak zrušení rozhodnutí žalovaného dne 12. 5. 2014 sp.zn. S-MHMP193081/2014/SUP/No, č.j. MHMP 662112/2014 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby ze dne 20. 11. 2013 sp. zn. SZ MCP6 103002/2012/ov/Kot, č.j. MCP6 084129/13 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), a částečně bylo toto rozhodnutí potvrzeno, tak zrušení rozhodnutí prvostupňového. Prvostupňovým rozhodnutím bylo ve výroku I. vydáno rozhodnutí o umístění stavby „*Nástavba na xxxxx*“ Praha, D. č.p. xxxxxna pozemku parc. č. xxxxx, v katastrálním území D. se zde stanovenými podmínkami (celkem 8) pro umístění stavby.

[2] Žalobci v žalobě namítají nezákonnost rozhodnutí žalovaného, protože při vydání napadeného rozhodnutí nebyly splněny podmínky podle čl. 2 odst. 2 vyhlášky č. 269/1999 Sb. hl. m. Prahy (dále jen „OTPP“) ohledně neaplikace požadavků podle čl. 10 odst. 3 výjimky a dále, že nejsou splněny podmínky pro udělení výjimky z čl. 10 odst. 3 postupem podle čl. 63 OTPP. Žalovaný k tomu uvedl odkaz na čl. 2 odst. 2 OTPP a (stejně jako stavební úřad) uvedl, že aplikaci požadavku podle čl. 10 odst. 3 vylučují jak územně technické, tak i stavebně technické důvody. K územně technickým uvedl, že pozemek je zcela zastavěn a ke stavebně technickým, že prostory v 1. NP jsou smluvně pronajaty. Skutečnost, že pozemek stavby je „zcela zastavěn“ by mohla být „územně technickým důvodem“ kdyby neexistoval v sousedství další pozemek, který lze získat — žalovaný v tomto směru upřesnil podmínku umístění parkovacích stání na části najatého pozemku parc. č. xxxxx k.ú. D. Avšak podle názoru žalobců se jedná jen o najatý pozemek, přičemž nájem je uzavřen na dobu neurčitou (čl. III nájemní smlouvy ze dne 28. 3. 2013) přičemž tuto smlouvu lze vypovědět v tříměsíční lhůtě (čl. VI.1 smlouvy), tedy v případě, že dojde k výpovědi nájemní smlouvy (třeba i ze strany stavebníka, když nebude chtít platit nájemné a bude parkovat na veřejném prostranství) tak nebude naplněn účel ustanovení čl. 10 odst. 3 OTPP — podmínka č. 6 územního rozhodnutí (jak byla změněna žalovaným) tak nijak nezajišťuje požadavek zajištění dopravy v klidu (příslušného počtu parkovacích stání). Dále žalobci uvedli, že prostory v 1. NP jsou pronajaty, což je soukromoprávní překážkou pro výstavbu garáže, nikoli „stavebně-technickým důvodem“; přitom ani stavební úřad a ani žalovaný nijak neodůvodnil, proč by nájemní smlouva měla být stavebně technickým důvodem pro nemožnost umístit garáž v 1. NP.

[3] K tomu všemu se ani stavební úřad, ani žalovaný (přes výslovnou námitku žalobců) nezabýval podmínkou pro udělení výjimky (mj.) — „požadavek dosažení účelu OTPP“. Vyhodnocení dosažení účelu je přitom podmínkou pro vydání výjimky.

[4] Dále namítli, že se žalovaný nezabýval jejich argumenty (uvedenými v odvolání) týkající se toho, že v daném místě je situace s parkováním zoufalá, kapacita parkoviště je nedostatečná, přičemž jakákoliv nástavba zhorší v daném místě již dnes špatnou situaci s parkováním na daném místě. Tím, že u nástavby není vyřešena doprava v klidu, existuje nebezpečí, že bude navíc i stavebníkem užíváno parkoviště zřízené pro parkování obyvatel bytového domu — mezi nimi i žalobců, a žalobci tak mohou přijít o možnost parkovat (na parkovišti vybudovaném pro jejich nemovitosti), čímž je zasahováno do jejich práv. Žalobci se domnívají, že stavební úřad nepostupoval správně, když pro posouzení otázky dopravy v klidu aplikoval čl. 2 odst. 2 OTPP. Pokud se nejedná o stavbu ve veřejném zájmu, tak skutečnost, že stavbou nelze technicky vyhovět některému právnímu předpisu, není možno automaticky pokládat za závažný důvod pro nedodržení tohoto předpisu.

[5] Žalobci rovněž zmiňují, že v bodě 2. a) svého odvolání napadli, že stavební úřad vydal územní rozhodnutí přes opakovaný nesouhlas, který vydal „Odbor dopravy a životního prostředí ÚMČ Praha 6 jakožto dotčený silniční správní úřad“. Žalovaný k tomu uvedl, že „Odbor dopravy a životního prostředí ÚMČ Praha 6 (silniční správní úřad), není dotčeným orgánem pro územní řízení“, ale již se nezabýval podstatou nesouhlasu tohoto silničního správního úřadu (nepřijatelnost parkování na místě stávající rampy [která řeší dopravní obsluhu stávající stavby], nedoložení dokladu o prodeji pozemku pro parkování, neodůvodněnost výjimky z OTPP). Žalovaný se tak bez odůvodnění vyhnul věcnému

posouzení námitek vznesených silničním správním úřadem (ÚMČP 6) a to přesto, že se jich žalobci dovolávali — žalované rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobci byli zkráceni v právu na řádném vypořádání jejich odvolacích námitek, což mělo vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí.

[6] Dále namítají, že ve svém odvolání napadli nezákonnost rozhodnutí — nedůvodnost vydání výjimky z OTPP (nesplnění podmínek čl. 2. odst. 2 OTPP) — z hlediska posuzování odstupů od stávajících objektů (čl. 8 odst. 2 OTPP). Konkrétně napadli nesprávnost a neodůvodněnost aplikace výjimky (podle čl. 2 odst. 2 OTPP) z požadavků na odstupovou vzdálenost od sousedících bytových domů č.p. xxxx a č.pxxxx podle čl. 8 odst. 2 OTPP. Žalobci uvedli, že *„pokud má stávající stavba 4 nevyhovující odstupy od sousedících budov, je to pádný důvod, aby se již více nenavýšovala, nikoliv relevantní závažný důvod pro aplikaci čl. 2 odst. 2 OTPP“* a dále že *„se realizací [stavby] umocní již dnes nevyhovující odstupy stávajícího objektu od sousedících bytových domů“*. Žalovaný se věcně k otázce odstupových vzdáleností nevyjádřil. Přijatelnost řešení z hlediska odstupů tak vůbec neřešil, a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[7] Na závěr žalobci uvedli, že se žalovaný nevypořádal ani s námitkami žalobců, podle nichž u umístění nástavby na domě xxxxx zvyšuje hmotu této budovy, a tím hrubě narušuje urbanistickou a architektonickou kompozici náměstí Na Santince, který byl zásadně ovlivněn návrhem, ve stylu klasicující moderny, prof. Ing. arch. Dr. A. E. na řešení celkového konceptu tzv. Nových Dejvic (z části i Bubenče) v letech 1924-28 s tím, že pokud se žalovaný dovolává souladu s územním plánem (na které redukoval tuto otázku jak stavební úřad, tak i žalovaný), není to s ohledem na uplatněné námitky žalobců dostačující. Navíc umístěním stavby urbanisticky a architektonicky nevhodné stavby byli žalobci zkráceni v právu ve svém vlastnickém právu (když narušení urbanistických a architektonických hodnot v území snižuje hodnotu jejich nemovitostí a zhoršuje i jejich užívání, pohodu bydlení).

[8] Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že s ní nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uváděl věcně tytéž závěry, jako v tomto rozhodnutí.

[9] K žalobě se vyjádřily zúčastněné osoby, které navrhovaly žalobu odmítnout pro nedostatek žalobní legitimace žalobců, neboť nejsou stavebníkem a rozhodnutí tak nezakládá, nemění ani neruší jejich práva nebo povinnosti, s žalobci bylo jednáno jako s účastníky řízení a bylo rozhodnuto o jejich odvolání, k žádné procesní újmě tak nedošlo.

[10] Z předloženého správního spisu soud následně zjistil tyto skutečnosti podstatné pro posouzení důvodnosti podané žaloby.

[11] Dne 20. 11. 2013 bylo vydáno Úřadem městské části Praha 6, odborem výstavby, rozhodnutí o umístění stavby *„Nástavba na xxxx6“* Pxxxxx na pozemku parc. č. xxxxx, v katastrálním území D. se zde stanovenými podmínkami (celkem 8) pro umístění stavby.

[12] Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci, včetně Městské části Praha 6, včasné odvolání.

[13] Dne 12. 5. 2014 vydal Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební a územního plánu, pod s.zn. S-MHMP193081/2014/SUP/No, č.j. MHMP 662112/2014 rozhodnutí, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby ze dne 20. 11. 2013 s. zn. SZ MCP6 103002/2012/ov/Kot. tak, že se podmínka č. 6 na str. 2, která zní: „Doprava klidu pro novou bytovou jednotku bude řešena 2 stáními na pronajaté části pozemku č. parc. xxxx k.ú. D. (v místě již nevyužívané zásobovací rampy objektu č.p. xxxxx)“ se nahrazuje textem: „Doprava klidu pro novou bytovou jednotku bude řešena 2 stáními na pronajaté části pozemku č. parc. xxxxx k.ú. D. (v místě již nevyužívané zásobovací rampy objektu č.p. xxxx), která je v geometrickém plánu č. 3682-01/2013 ze dne 5. 2. 2013 označena jako pozemek č. parc. xxxxx k.ú. D.“, ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

[14] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že s námitkou odvolatelů, že „předmětné rozhodnutí je na několika místechv textu nepřesné a neurčité“, se žalovaný vypořádal tak, že lze souhlasit s odvolateli, že v podmínce č. 6 uvádí stavební úřad pozemek č. parc. xxxx, který není dosud evidován v katastru nemovitostí. Součástí spisového materiálu je však kopie nájemní smlouvy č. NAP/83/01/009245/2013, ze dne 28. 3. 2013 uzavřené mezi vlastníkem pozemku č. parc. xxxxx k. ú. D., Hlavním městem Prahou, jako pronajímatelem, a xxxxx, jako nájemcem. Podle této smlouvy, jejíž přílohou je geometrický plán č. 3682-01/2013 ze dne 5.2.2013, přenechává pronajímatel nájemci do užívání část pozemku č. parc. xxxx, která je dle uvedeného geometrického plánu označena jako pozemek č. parc. xxxxx o výměře 50m2. Odvolací orgán proto změnil podmínku č. 6 napadeného rozhodnutí tak, aby bylo zřejmé že dvě stání se nacházejí na části pozemku č. parc. xxxx k.ú. D..

[15] K námitce odvolatelů, že „rozhodnutí je nezákonné, neboť stavební úřad vydal předmětné územní rozhodnutí, i přesto, že v průběhu územního řízení vydaly Odbor územního rozvoje ÚMČ Praha 6, a Odbor dopravy a životního prostředí ÚMČ Praha 6 nesouhlasná závazná stanoviska“, žalovaný uvedl, že nesouhlas odboru územního rozvoje ÚMČ Praha 6 není závazným stanoviskem, nýbrž námitkami účastníka řízení, které posoudil. Odbor dopravy a životního prostředí ÚMČ Praha 6 není dotčeným orgánem pro územní řízení. Statutem hl. m. Prahy není přenesena působnost dotčeného orgánu na městské části. Dotčeným orgánem dle zákona č. 13/1997 Sb., v územním řízení je odbor dopravních agend Magistrátu hl. m. Prahy. V souhlasném závazném stanovisku s. zn. S-MHMP 1099019/2012, č.j. MHMP 1125360/2012/ODA-O4/Dů tento dotčený orgán stanovil dvě podmínky, z nichž převzal stavební úřad pro podmínky č. 7 a podmínkou č. 2 stanovil, že je nutné respektovat podmínky stanoviska odboru územního rozvoje ÚMČ Praha 6. Pod bodem B.1. koordinovaného závazného stanoviska odboru územního rozvoje ÚMČ Praha 6 č.j. OÚR/1093/12Her. ze dne 7. 1. 2013 silniční správní úřad žádné podmínky nestanovil. Ve stanovisku se pouze uvádí, že nejsou splněny podmínky čl. 10 odst. 3 vyhlášky OTPP s tím, že nedoporučuje udělení výjimky. Jako důvod uvádí, že „v současné době nebyl předložen souhlas vlastníka dotčeného pozemku a přiléhajících komunikačních ploch se stanovenými podmínkami, za kterých bude možné zásobovací rampu s vjezdem využívat pro odstavná stání...“. Jak bylo uvedeno výše, v průběhu územního řízení byla nájemní smlouva datovaná 28. 3. 2013 doložena. Posouzení záměru podle vyhlášky OTPP je podle ust. 90 písm. c) stavebního zákona v působnosti stavebního úřadu. Soulad záměru

s obecnými technickými požadavky na výstavbu nepřísluší posuzovat silničnímu správnímu úřadu.

[16] S námitkou odvolatelů „*stavební úřad při posouzení otázky dopravy v klidu postupoval nesprávně při posouzení požadavků čl. 10 odst. 3 OTHP*“ se žalovaný vypořádal tak, že rozsah platnosti vyhlášky určuje čl. 2 této vyhlášky, z jejíhož ustanovení čl. 2 odst. 2 vyplývá, že u nástaveb se neuplatní ustanovení této vyhlášky, pokud to závazné územně technické nebo stavebně technické důvody vylučují. Stavební úřad uvedl, že velikost pozemku stavby č. parc. xxxx k.ú D. neumožňuje vybudování nových garáží, neboť pozemek je zcela zastavěn administrativní budovou. Garáže není možné vybudovat v současné době ani ve stávající stavbě, neboť prostory v 1 NP jsou smluvně pronajaté jako kanceláře. Vzhledem k tomu, že stavebně technické ani územně technické důvody v současné době neumožňují řešení dopravy klidu, jsou splněny podmínky pro postup podle čl. 2 odst. 2 vyhlášky OTHP a rozhodnutím o umístění nástavby se parkovací a odstavná stání neřeší. Z uvedeného vyplývá, že při použití čl. 2 odst. 2 vyhlášky OTHP se pro posuzování záměru nepoužije čl. 10 odst. 3. Tato skutečnost umožňuje neřešit dopravu v klidu vůbec, nebo najít řešení, které je odlišné od požadavků čl. 10 odst. 3. Navrhované řešení je uvedeno v podmínce č. 6 s tím, že žalovaný text podmínky změnil tak, aby bylo patrné, že dvě odstavná stání jsou řešena na pronajaté části pozemku č. parc. xxxx k.ú D., která je označena jako pozemek č. parc. xxxx v geometrickém plánu. Geometrický plán je součástí nájemní smlouvy a je založen ve spose stavebního úřadu. Stejně jako tato nájemní smlouva.

[17] K námitce žalobců, že stavební úřad „*nepostupoval správně u posouzení odstupů dle čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTHP*“ žalovaný uvedl, že odstupové vzdálenosti mezi stávajícími stavbami jsou dané a navrhovanou změnou (nástavbou) nemohou být měněny. Po žadateli nelze požadovat, aby nástavba objektu č.p. xxxx splňovala požadavek čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTHP, tedy aby se nástavba nacházela ve vzdálenosti rovné vyšší z protilehlých stěn, tedy ve vzdálenosti rovnající se výšce devítipodlažních bytových domů. Je tedy zřejmé, proč se podle čl. 2 odst. 2 vyhlášky OTHP čl. 8 odst. 2 této vyhlášky u nástaveb neuplatní. S názorem odvolatelů, že pokud má stavba nevyhovující odstupy od sousedních budov, je to pádný důvod, aby se již více nenavýšovala, nikoli relevantní důvod pro aplikaci čl. 2 odst. 2 OTHP, nelze souhlasit. Při takovém výkladu by byla znemožněna jakákoliv změna ať jedné, či druhé stavby, mezi kterými je již za stávajícího stavu odstupová vzdálenost nevyhovující dnešním požadavkům OTHP. Právě existence čl. 2 odst. 2 vyhlášky OTHP umožňuje, aby byla umístěna nástavba stávajícího čtyřpodlažního objektu, sousedícího s objekty devítipodlažními, když stávající stavby byly umístěny před platností vyhlášky OTHP a již při umístění nesplňovaly dnešní požadavky na odstupy staveb.

[18] K námitce odvolatelů, že „*stavební úřad neerespektuje Engelův regulační plán Dejvic*“, je v odůvodnění uvedeno, že se závazností územně plánovací dokumentace, podle které je stavební úřad povinen posoudit záměr, zabýval u odvolání Městské části Praha 6. Žalovaný uvedl, že při posouzení záměru se zejména uplatní ustanovení vyhlášky OTHP, zejména čl. 4 odst. 1, v rámci něhož pro si pro posouzení vlivu nástavby na sousední bytové domy č.p. xxx a xxxxx vyžádal v rámci územního řízení studii oslunění a denního osvětlení. Podle této studie je posouzeno oslunění pro bytový dům č.p. xxxxx, situovaný severovýchodně od navrhované nástavby. Podle této studie je posouzeno oslunění pro bytový dům č.p. xxxx, situovaný severovýchodně od navrhované stavby. Vzhledem k výšce nástavby a její

vzdálenosti 5, 715 m od hrany atiky, neovlivní nástavba domu oslunění v posuzovaných bodech. Doba oslunění bude zachována v současné délce, beze změn. Přestože ustupující nástavba nemá de facto protilehlou stěnu k bytovému domu xxxx, bylo studií posouzeno denní osvětlení pro obytnou místnost, která je neblíže objektu č.p. xxxx. Podle závěru studie z hlediska vlivu na denní oslunění domu č.p. xxxx nevržená nástavba vyhovuje a současnou úroveň činitele denního osvětlení neovlivní. Předmětná studie je citovaná v doložených podkladech na str. 3 napadeného rozhodnutí jako – Posouzení oslunění a denního osvětlení, vliv na sousední zástavbu, xxxxx.

[19] Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

[20] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.

[21] Podle ust. § 90 odst. 1 stavebního zákona, ve znění účinném v rozhodné době: „*V územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky (a) tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, (b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, (c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.*“

[22] Podle čl. 2 odst. 2 vyhlášky o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění účinném v rozhodné době: „*Ustanovení této vyhlášky se uplatní též při stavebních úpravách, udržovacích pracích, při změnách v užívání staveb, u dočasných staveb zařízení staveniště a u nástaveb, jakož i u staveb, které jsou kulturními památkami, pokud to závažné územně technické nebo stavebně technické důvody nevylučují.*“

[23] Podle čl. 10 odst. 3 vyhlášky o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění účinném v rozhodné době: „*Stavby musí být vybaveny zařízením pro dopravu v klidu (parkovací a odstavná stání) odpovídajícím velikosti, funkci a umístění stavby a řešeným přednostně jako součást stavby nebo její provozně neoddělitelná část, anebo umístěným na pozemku stavby včetně komunikace pro zajištění vozidel na jednotlivá stání. U bytových domů mohou být odstavná a parkovací stání umístěna v dostupné vzdálenosti i mimo pozemek stavby; stání pro návštěvníky podle odst. 5 písm. a) bod 2 musí být veřejně přístupná. Z celkového počtu stání, stanovených podle této vyhlášky, musí být v garážích umístěn nejméně počet stání rovnající se počtu bytů, nebo požadovaný počet stání, je-li menší než počet bytů.*“

[24] Podle čl. 63 vyhlášky o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění účinném v rozhodné době: „*Za podmínek stanovených v § 138a stavebního zákona lze v odůvodněných případech povolit výjimku z ustanovení: Čl. 4 odst. 6, 9, 10, 12, 17 a 22 písm. b) a c), Čl. 8 odst. 2, 3, 4, 5 a 8, Čl. 10 odst. 3 ...*“.

[25] Nejprve soud uvádí, že nevyhověl návrhu zúčastněných osob, aby žalobu žalobců odmítl bez věcného projednání, neboť k takovému procesnímu postupu v daném případě není důvod. Žalobci byli účastníky příslušného správního řízení (byť nebyly stavebníky), do jejich práv tak je příslušným rozhodnutím zasaženo (byť se nejednalo o právu konkrétní stavbu umístit, ale o práva se k takovému postupu vyjádřit). Není tak možné upírat jim žalobní právo proti takovému rozhodnutí, proto soud jejich žalobu projednal věcně, a neodmítl ji, jak navrhly zúčastněné osoby.

[26] V souvislosti se všemi uplatněnými žalobními námitkami musí soud nejprve uvést, že dle judikatury správních soudů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, rozsudek téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58) ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Skutková tvrzení nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.

[27] Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.

[28] V návaznosti na shora uvedené soud uvádí, že řada žalobních námitek, které žalobci uplatnili v nyní projednávané věci, je natolik obecná, že se jimi soud mohl zabývat pouze v obecné rovině (jestli se žalovaný s námitkami alespoň rámcově vypořádal), avšak některá žalobní tvrzení jsou tak nekonkrétní, že k nim při soudním přezkumu nebylo možné přihlídnout prakticky vůbec. Příkladem je žalobní pod, který je v žalobě formulován pod bodem II. odst. 2 „Doprava v klidu“, kde žalobce cituje pasáž, kterou uvedl v odvolání s tím, že svůj žalobní bod formuluje pouze v obecné rovině tak, že „Žalovaný se uvedenými argumenty nijak nezabýval – žalobci tak byli zkráceni v právu na zákonné vypořádání jejich

odvolání a žalovanbé rozhodnutí je proto nezákonné“ s dalším odůvodněním, že tím „u nástavby není vyřešena doprava klidu existuje nebezpečí, že bude navíc i stavebníkem užíváno parkoviště zřízené pro parkování obyvatel bytového domu – mezi nimi i žalobců – žalobci tak mohou přijít o možnost parkovat“. Z tohoto žalobního bodu tudíž není vůbec zřejmé, jak bylo napadeným rozhodnutím zasaženo do veřejného subjektivního práva žalobců (nikoliv pouze do práva ryze soukromého individuálního – málo parkovacích míst). Pokud dále žalobci v této souvislosti napadají, že nejsou splněny podmínky pro udělení výjimky podle čl. 63 v návaznosti na čl. 10 odst. vyhlášky OTHP, musí soud uzavřít, že taková argumentace žalobců je naprosto neurčitá a nekonkrétní. Zcela nekonkrétní je též například závěrečná argumentace žalobců, že rozhodnutími správních orgánů obou stupňů bylo kráceno jejich právo vlastnické právo, když narušení urbanistických a architektonických hodnot v území snižuje hodnotu jejich nemovitostí a zhoršuje jejich užívání a pohodu bydlení. Pro soudní přezkum správních rozhodnutí jsou taková zásadní tvrzení, přitom ničím nepodložená, v podstatě naprosto nepřezkoumatelná.

[29] Zásadní žalobní námitkou žalobců bylo, že nejsou splněny podmínky čl. 2 odst. 2 ohledně aplikace či neaplikace požadavků podle čl. 10 odst. 3 postupem podle čl. 63 vyhlášky OTHP. Žalobci však k dané věci nevysvětlili, v čem přesně má tato nezákonnost spočívat a celá jejich právní argumentace byla založena na tom, že „územně technické důvody“ a „stavebně technické důvody“ nejsou splněny, neboť skutečnost, že pozemek je zcela zastavěn, by mohl být „územně technickým důvodem“, kdyby neexistoval v sousedství další pozemek, který lze zísat, a dále skutečnost, že prostory v 1 NP jsou pronajaty, což je podle názoru žalobců soukromoprávní překážkou pro výstavbu garáže, nikoliv „stavebně technickým důvodem“. Vzhledem k tomu, že žalobci vůbec nespecifikovali, na základě čeho dospěli k takovému závěru, zdejší soud mohl pouze posoudit, jestli se žalovaný s námitkami vypořádal, a má za to, že se s nimi vypořádal dostatečně a srozumitelně. V prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že: „...řešení dopravy v klidu podle čl. 10 odst. 3 vyhlášky OTHP by dělalo pro jednu bytovou jednotku nad 100 m² dvě stání (příloha vyhlášky č. 2 OTHP) a jedno stání pro návštěvníky (Čl. 10 odst. 5 písm. a), bod 1 vyhlášky OTHP) celkem 3 stání, z toho dle čl. 10 odst. 3 (poslední věta) vyhlášky OTHP by muselo být jedno stání v garáži. Velikost pozemku stavby č. parc. 3065/6 k.ú. D. (územně technické důvody) neumožňuje vybudování nových garáží, neboť pozemek je zcela zastavěn administrativní budovou. Garáže není možné vybudovat v současné době ani ve stávající stavbě (stavebně technické důvody), neboť prostory v 1 NP jsou smluvně pronajaté jako kanceláře... Vzhledem k tomu, že stavebně technické ani územně technické důvody v současnosti neumožňují řešení v klidu jsou splněny podmínky pro postup podle čl. 2 odst. 2 vyhlášky OTHP“, v důsledku čehož se se parkovací a odstavná stání neřeší (viz. str. 6 prvostupňového rozhodnutí). Přesto je však nutno poukázat na to, že stavební úřad, ač podle své argumentace nemusel, se problematikou parkovacích stání zabíral v podmínce č. 6 tak, že doprava klidu bude řešena 2 stáními na pronajaté části pozemku č. parc. xxxx k.ú. D. (označena jako pozemek č. parc. xxxx k.ú. D.), což je pozemek, který má navrhovatel v nájmu. Polemiku žalobců v žalobě o tom, že navrhovatel může nájemní smlouvu ze dne 28. 3. 2013 kdykoliv vypovědět, v důsledku čehož požadavek zajištění dopravy v klidu nebude podle podmínky 6 splněn, považuje soud za nadbytečnou, neboť stavební úřad rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí a takovými neurčitými okolnostmi, které v budoucnu mohou nebo nemusí vůbec nastat, se zabírat nemůže. Tato žalobní námitka je podle názoru soudu ve svém souhrnu natolik neurčitá, že se s ní těžko může konkrétněji zabývat.

[30] Jde-li o námitku žalobců, podle níž se stavební úřad ani žalovaný (přes výslovnou námitku žalobců) nezabýval podmínkou pro udělení výjimky (mj.) — „*požadavek dosažení účelu OTTP*“, tak soud ani tuto námitku žalobců nepovažuje za důvodnou. Stavební úřad a žalovaný se s touto námitkou vypořádal v rámci svého odůvodnění týkající se řešení otázky dopravy klidu a vysvětlením toho, z jakých důvodů není možné aplikovat čl. 2 odst. 2 vyhlášky OTTP, a co se v daném případě rozumí územně technickými nebo stavebně technickými důvody, které aplikaci tohoto článku umožňují. Argumentace stavebního úřadu, stejně tak žalovaného, zde obsažená podle názoru soudu zcela konsumuje odůvodnění této námitky, neboť to vyplývá z logiky věci. Nehledě na to, že „*požadavek dosažení účelu OTTP*“ byl ve své podstatě podle názoru soudu dosažen uložením podmínky č. 6 v rozhodnutí stavebního úřadu. Naprosto jiná by byla situace, kdyby stavební úřad takovou podmínku v rozhodnutí nestanovil vůbec a s námitkami žalobců se vypořádal tak, že s ohledem na aplikaci čl. 2 odst. 2 OTTP se danou věcí zabírat nemusí. To se však v posuzovaném případě nestalo.

[31] Nedůvodnou soud shledal také námitku žalobců, podle níž žalovaný nezohlednil při svém rozhodování zoufalou situaci s parkováním, protože stavební úřad situaci jednoznačně zohlednil při uložení podmínky č. 6 prvostupňového rozhodnutí (viz. odůvodnění výše). Pokud žalobci argumentují tím, že existuje nebezpečí, že navrhovatelem bude užíváno parkoviště zřízené pro parkování obyvatel bytového domu — mezi nimi žalobců — a žalobci tak mohou přijít o možnost parkovat, čímž je zasahováno do jejich práv, tak se podle názoru soudu jedná o argumentaci ničím nepodloženou a neumožňující její posouzení v tomto správním řízení. Pokud žalobci poukazují na „*zásah do jejich práv*“ nespecifikují, jakých práv a z jakého právního předpisu taková práva vyplývají. Pokud žalobci myslí obecně právo na parkování, takové veřejné právo žalobců neexistuje. Soud se pak musí v této souvislosti ztotožnit s názorem stavebního úřadu, podle něhož skutečnost „*že bytové domy ze 70. let 20. století v dané lokalitě a stávající administrativní budova nemají řešené nároky na parkování odpovídající současným požadavkům, nemůže být důvodem pro nepovolení parkovacích stání na pozemku navrhovatele*“.

[32] Pokud žalobci napadají, že stavební úřad vydal územní rozhodnutí přes opakovaný nesouhlas, který vydal „*Odbor dopravy a životního prostředí ÚMČ Praha 6 jakožto dotčený silniční správní úřad*“, tak soud má opět za to, že se stavební úřad a žalovaný s touto námitkou žalobců vypořádali, když například stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí zdůraznil, že z hlediska „*silničního správního úřadu ve stanovisku ze dne 7. 1. 2013 nebylo v době vydání stanoviska navrhované řešení v klidu (zřízení dvou nekrytých parkovacích stání na zásobovací rampě na pozemku č. parc. xxx k. ú. D.) akceptovatelné, neboť v té době nebyl předložen souhlas vlastníka dotčeného pozemku a přiléhající komunikační plochy. Navrhovatel dne 21. 5. 2013 doložil kopii nájemní smlouvy na pronájem výše uvedeného pozemku, uzavřenou s vlastníkem hl. m. Praha, za účelem zjištění dopravy v klidu pro výše uvedenou stavbu. Tím lze požadavek dotčeného orgánu považovat za splněný*“ (viz. str. 3 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný dále doplnil, že: „*Odbor dopravy a životního prostředí ÚMČ Praha 6, není dotčeným orgánem pro územní řízení. Statutem hl. m. Prahy není přenesena působnost dotčeného orgánu na městské části. Dotčeným orgánem dle zákona č. 13/1997 Sb., v územním řízení je odbor dopravních agend Magistrátu hl. m. Prahy. V souhlasném závazném stanovisku s. zn. S-MHMP 1099019/2012, č.j. MHMP*

1125360/2012/ODA-O4/Dů tento dotčený orgán stanovil dvě podmínky, z nichž převzal stavební úřad pro podmínky č. 7 a podmínkou č. 2 stanovil, že je nutné respektovat podmínky stanoviska odboru územního rozvoje ÚMČ Praha 6. Pod bodem B.1. koordinovaného závazného stanoviska odboru územního rozvoje ÚMČ Praha 6 č.j. OÚR/1093/12Her. ze dne 7. 1. 2013 silniční správní úřad žádné podmínky nestanovil. Ve stanovisku se pouze uvádí, že nejsou splněny podmínky čl. 10 odst. 3 vyhlášky OTPP s tím, že nedoporučuje udělení výjimky. Jako důvod uvádí, že „v současné době nebyl předložen souhlas vlastníka dotčeného pozemku a přiléhajících komunikačních ploch se stanovenými podmínkami, za kterých bude možné zásobovací rampu s vjezdem využívat pro odstavná stání...“. Jak bylo uvedeno výše, v průběhu územního řízení byla nájemní smlouva datovaná 28. 3. 2013 doložena“. Je tak zjevné, že jak stavební úřad, tak i žalovaný, se touto námitkou konkrétně zabývali a ji vypořádali, žalobci v podané žalobě konkrétně proti tomuto jasně vyjádřenému názoru nic neuvádějí. Soud tak za této procesní situace odkazuje na shora uvedené odůvodnění, které námitku konkrétně posoudilo již ve správním řízení.

[33] Jde-li o námitku žalobců, podle níž se žalovaný věcně k otázce odstupových vzdáleností nevyjádřil, tak tomu podle tak názoru soudu není. V rozhodnutí stavebního úřadu je konkrétně uvedeno, že: „Pro posouzení vlivu nástavby na sousední bytové domy č.p. xxxx a č.p. xxxxnávhrhovatel předložil studii oslunění a denního osvětlení. Podle této studie je posuzováno oslunění pro bytový dům č.p. 1741, který je situován severovýchodně od navrhované nástavby. Ze závěru studie vyplývá, že z hlediska vlivu na oslunění domu č.p. xxxx navržená nástavba objektu č.p. 2440 vyhovuje ve smyslu ČSN 734301 – Obytné budovy (z června 2004 + změna Z1 z července 2005). Vzhledem k výšce nástavby a její vzdálenosti 5,715 m od hrany atiky, neovlivňuje nástavba dobu oslunění v posuzovaných bodech. Doba oslunění bude zachována v současné délce, beze změn. Vzhledem k rozsahu ustupující nástavby, nemá tato de facto protilehlou stěnu k bytovému domu č.p. xxxx. Přesto bylo výše uvedenou studií posouzeno denní osvětlení pro obytnou místnost, která je nejbližší objektu č.p. xxxx s navrhovanou nástavbou. Jedná se o obývací pokoj ve 2. NP (nejnižší obytné podlaží) v severním nároží domu č.p. xxxx. V závěru posouzení se uvádí, že z hlediska vlivu na denní oslunění domu č.p. 2139 navržená nástavba objektu č.p. xxx vyhovuje (navržená nástavba současnou úroveň činitele denního osvětlení neovlivňuje). Navrhovaná nástavba je tak v souladu s ust. Čl. 23 a čl. 24 OTPP“. Žalovaný tuto úvahu rozšířil tak, že uvedl, že „Odstupové vzdálenosti mezi stávajícími stavbami jsou dané a navrhovanou změnou, nástavbou nemohou být měněny. Po žadateli nelze požadovat, aby nástavba objektu č.p. xxxx splňovala požadavek čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTPP, tedy aby se nástavba nacházela ve vzdálenosti rovné vyšší z protilehlých stěn, tedy ve vzdálenosti rovnající se výšce devítipodlažních bytových domů. Je tedy zřejmé, proč se podle čl. 2 odst. 2 vyhlášky OTPP čl. 8 odst. 2 této vyhlášky u nástaveb neuplatní. S názorem odvolatelů, že pokud má stavba nevyhovující odstupy od sousedních budov, je to pádný důvod, aby s její více nenavýšovala, nikoli relevantní důvod pro aplikaci čl. 2 odst. 2 OTPP, nelze souhlasit. Při takovém výkladu by byla znemožněna jakákoliv změna ať jedné, či druhé stavby, mezi kterými je již za stávajícího stavu odstupová vzdálenost nevyhovující dnešním požadavkům OTPP. Právě existence Čl. 2 odst. 2 vyhlášky OTPP umožňuje, aby byla umístěna nástavba stávajícího čtyřpodlažního objektu, sousedícího s objekty devítipodlažními, když stávající stavby byly umístěny před platností vyhlášky OTPP a již při umístění nesplňovaly dnešní požadavky na odstupy staveb“. Je tak z odůvodnění těchto rozhodnutí patrné, že námitky žalobců byly konkrétně a věcně vypořádány, přičemž v žalobě není uvedeno nic, co by tento závěr správních orgánů konkrétně napadalo (tedy

z jakého důvodu si stavební úřad vyložil čl. 8 odst. 2 OTPP nesprávně, případně, zdali existuje výklad jiný).

[34] Dále žalobci namítali, že se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobců, podle nichž u umístění nástavby na domě xxxx zvyšuje hmotu této budovy, a tím hrubě narušuje urbanistickou a architektonickou kompozici náměstí xxxxx. Stavební úřad k této námitce, uplatnění již před vydáním prvostupňového správního rozhodnutí uvedl na str. 5 rozhodnutí, že : „rozhodnutí je z hlediska funkčního i z hlediska prostorového uspořádání v souladu s územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy /dále též ÚPn), schváleným usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 10/05 ze dne 9. 9. 1999 a vyhláškou č. 32/1999 Sb. hlavního města Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, ve znění pozdějších předpisů, především opatření obecné povahy č. 6/2009, kterým byla vydána změna Z1000/00 účinná od 12. 11. 2009“ s tím, že „Předmětný záměr se nachází v ploše s funkčním využitím OV – všeobecné obytné, s nímž je navržena funkce – bydlení v souladu“ a že „Předložený záměr nástavby v místě stávající střešní schodišťové nástavby (jejíž původní výšku nepřekračuje) v maximální míře zachovává urbanistické a architektonické hodnoty náměstí xxxx...Při posuzování návrhu stavební úřad vycházel ze srovnání záměru se stávající okolní zástavbou, jejím charakterem, hmotovým členěním a výškovou hladinou a dospěl k názoru, že záměr je z urbanistického a architektonického hlediska akceptovatelný“. Pokud se žalobci s tímto názorem neztotožňují, měli ve svých námitkách zdůvodnit, z jakého důvodu je rozhodnutí v rozporu s územním plánem. Ve skutečnosti pouze toto kritérium, tj. jestli je rozhodnutí v jeho souladu, je rozhodující kritériem pro posouzení zákonnosti rozhodnutí. Proto konstatování žalobců, že pouhé dovolávání se souladu s územním plánem není dostačující, nemůže právně obstát, neboť žalobci konkrétně neuvádějí, v čem by takový postup měl být nezákonný.

[35] Závěrem soud uvádí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je prostředkem soudní ochrany proti rozhodnutí správního orgánu, který rozhodl v posledním stupni (§ 69 s. ř. s.). Žalobní námitky proto nemohou jen mechanicky kopírovat námitky odvolací, bez jakékoli konkrétní reflexe argumentace odvolacího orgánu, který se v napadeném rozhodnutí již k odvolacím námitkám vyjadřoval. Žaloba je však ve značné míře shodná s obsahem odvolání, přičemž žalobci tuto žalobu koncipují jako tvrzení nesouhlasu s rozhodnutím stavebního úřadu s poukazem na skutečnosti, které již namítali v územním řízení. Přitom vůbec v jednotlivých bodech dostatečně nekonkretizují, v čem přesně měl žalovaný jakožto odvolací orgán při vypořádání odvolacích námitek pochybit, resp. v čem je jeho postup nezákonný. V takovém případě soud nemůže za žalobce domýšlet další argumenty a žalobním námitkám se může věnovat pouze v míře odpovídající jejich obecnosti. Jinými slovy, pokud žalobci v žalobních bodech neprezentovali dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění důvodů napadeného rozhodnutí, nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl žalovaný.

[36] Lze tedy uzavřít, že žalobci neprokázali, že rozhodnutí o umístění předmětné stavby je nešetrné k jejich zájmům a že stavební úřad v územním řízení postupoval v rozporu s § 90 stavebního zákona. Jak například dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 3. 2010, čj. 7 As 13/2010-145: „Krajský soud dospěl ke zcela správnému závěru, že v dané věci rozhodl příslušný správní orgán, umístění stavby se nepříčí společenským

zájmům, tedy ani ochraně práv jednotlivců, a že je v souladu s koncepcí rozvoje města, tedy s platnou územně plánovací dokumentací. To je podle krajského soudu rozhodující skutečnost pro umístování a prostorové uspořádání všech staveb obecně, samozřejmě při vědomí toho, že, jak krajský soud trefně poznamenal, „krasocit jednotlivců na tyto otázky může být v konkrétních věcech jiný“. Správní orgány přitom podle krajského soudu postupovaly v souladu s ust. § 90 stavebního zákona. Nejvyšší správní soud s tímto právním závěrem plně souhlasí, neboť urbanistické řešení daného území není „nequalitní“ pouze proto, že zamýšlená stavba bude o jedno podlaží vyšší než dům stěžovatelů a ostatní zástavba v okolí (vyjma budovy základní školy). V daném území se jedná o zástavbu příměstského typu, která se postupně může vyvíjet a měnit. Stěžovatelé ani jiné osoby, jejichž práva mohou být územním rozhodnutím dotčena, nemají, a ani mít nemohou, subjektivní veřejné právo na to, aby poměry území, v němž se nachází jejich majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit. Změny ve využití území v průběhu času, včetně nejrozumnějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje společnosti a jednotlivec jim a priori nemá právo bránit. Zvláště v urbanizovaných oblastech může být nová výstavba zcela přirozeným a logickým způsobem využití určitého území (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2 As 49/2007 – 191). Je nepochybné, že v daném případě zamýšlená stavba svým charakterem (v podstatě jde o menší bytový dům) i rozměry (převyšuje o jedno patro okolní stavby s výjimkou budovy školy) má poněkud jiný charakter než dosavadní stavby jednopatrových, převážně řadových, rodinných domů. Nevybočuje však z limitů daných územním plánem, neboť ten s možností umístování staveb takového charakteru počítá, připouští-li obytné stavby až se třemi nadzemními podlažími. Již z toho, že územní plán výstavbu takové povahy, která v době jeho zpracování v území reálně neexistovala, připouští, plyne, že určité postupné a věcně limitované proměny zástavby v dotyčném území, a připouští tedy, že na něm vzniknou i stavby vymykající se svým charakterem v určité, avšak nikoli zásadní, míře charakteru výstavby dosavadní. Připuštění, že území se může v určitých mezích urbanisticky proměňovat a vyvíjet, je přirozenou vlastností územního plánování a reflexí toho, že zástavba v urbanizovaných oblastech, s výjimkou případů, kdy její její konkrétní podobu třeba chránit a neměnit, např. z důvodů památkové ochrany či ochrany krajinného rázu, se může v běhu času proměňovat“.

[37] Obstat nemůže ani polemika žalobců o tom, že umístěním urbanisticky a architektonicky nevhodné byli žalobci zkráceni ve svém vlastnickém právu. Při posouzení této námitky soud odkazuje rozsudek citovaný v předchozím odstavci, podle nějž: „proto se ani Nejvyšší správní soud při přezkoumávání napadeného rozsudku krajského soudu nezabýval tím, zda bylo v řízení prokázáno znehodnocení nemovitostí stěžovatelů či snížení jejich tržní hodnoty, neboť takové zjišťování by nemohlo ovlivnit výsledek řízení o kasační stížnosti. O skutečnosti, že v daném území může být umístěna stavba se třemi nadzemními podlažími, již bylo rozhodnuto v rámci procesu územního plánování. Pokud se stěžovatelé domnívali, že může dojít ke snížení hodnoty jejich nemovitostí, měli si svá práva střežit včas, tj. již v procesu pořizování a schvalování územně plánovací dokumentace a snažit se tak zasadit o takovou formu zástavby, kterou považují pro sebe za přijatelnou“.

[38] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[39] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem.

Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[40] Zúčastněné osobě soud žádnou povinnost neukládal, žádné náklady řízení jí tak nemohly vzniknout (ust. § 60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. prosince 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Z. L.